

Gecenin Karanlığında 1

– kul mehmet · 15 Ekim 2023

Gecenin Karanlığında -1-

Damımızın-eskiden evler çatısız olduğunda buna dam derdik, üstü gökyüzüne açık yaz gecelerinde sıcakta içeriden yatılmaz bu dam üstüne yatak yorgan seriliri yatılır ve gece yıldızları sayarak uyurduk-üstünde önümüzde her zaman yeşil yapraklarıyla açan, ağaçların dallardan dallar uzanırdı. Dallar öylesine sık değil, güneş ışığını aşağıya özgürce süzüyordu yansıtıyordu. Kuşların sesi, açan çiçeklerin kokusu, hayatımızın içine doğru kilometrelerce uzayıp giden toprak yolu sarıyordu. Gece karanlık çökünce köpeğimiz karabaş, beni yolda beklerdi, beni sokakta kendisiyle oynamadığımı fark eder, beni sanki azgın dişleriyle bekler, saldıran olursa onları bertaraf etmek korkutmak için çıkarır, lakin hiç ısırmazdı. Gece karanlığına sinemanın en son seansına girer gece yarısında çıkardım, geldiğim yol karanlıktı mağarada bir dehlize girmiş, çıkışı olmayan yere benzerdi.

Etrafımda gece havlayan köpekler olunca, uzakta karabaş havlayarak “sakın ona dokunmayın” derdi ve köpekler yanıma varmadan, uzaklaşırlardı. Karabaşın içgüdüünde, korumanın ışıltıları parlardı, çok severdim, yırtık bir topla onunla maç yapar oyunlar oynardım. Elimdeki ekmeğe sürülmüş tereyağından bir ısırık aldıktan sonra, her zaman kalanını ona verirdim, sevinç içinde havalara zıplar boynuma sarılırdı. Mehmet Aluç